

Bevis paa, at Magthaverne ligne hinanden i alle Lande: den samme Uret, som de paatale, naar den anvendes mod dem selv, øve de overfor andre, det have vi vist her i Danmark, og det viser man andre Steder. Men Socialdemokraterne se anderledes paa Tingene. Det forholder sig jo saaledes, at de danske Sønderjyder vente paa at komme tilbage til Danmark. Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde forleden, at det, de skulde stole paa, var det tyske Folks Højsind og Retfærdsfølelse. Men det ærede Medlem ved, at dette Højsind og denne Retfærdsfølelse findes ikke hverken hos det tyske Højre eller det tyske Venstre. Det har vist sig Gang paa Gang i den tyske Rigsdag, at der findes Retfærdsfølelsen ikke. Men man ved ogsaa, at den Dag, det tyske Socialdemokrati, som nu er det største Parti, og som ved sidste Valg mønstrede $3\frac{1}{4}$ Million Stemmer, bliver stærkt nok til at bevirke det, den Dag kommer Sønderjylland tilbage til Danmark, thi da komme de til Magten, som kunne se ud over deres egne Grænser, og som kræve samme Ret for andre, som de kræve for sig selv. Bebel udtalte en Gang i den tyske Rigsdag: Jeg vil være med til at holde paa, at alle, der ville tale Tysk, skulle have Lov til at tale det. Modersmaalet er et Folks helligste Eje, og vi ville have Lov til at tale vort Sprog, andre skulle ikke have Lov til at tvinge os til at tale et andet. Men den samme Ret, som vi kræve for os selv, ville vi unde andre — og saa stod han op og talte for, at de danske Sønderjyder skulde have Lov til at tale det Sprog, de vilde, leve Livet, som de ønskede, og tilhøre det Land, de ønskede at høre til, saaledes som Socialdemokratiet kræver, at alle Grænser skulle bestemmes efter Folkens Selvbestemmelsesret. Det er hos Socialdemokratiet i Tyskland, at de danske Sønderjyder skulle vente at finde Retfærdsfølelse, fordi det er dem, der kunne se ud over Grænsen.

Det, som her viste sig med Hensyn til Sønderjyderne, viste sig i 1905 under Konflikten mellem Norge og Sverige. I 1905 var der i Norge hos Højremænd, Venstremænd og Socialdemokrater skøn Enighed om, at de vilde være fri af Sverige, være et selvstændigt Land, det kunde de alle se var rigtigt, thi det var deres eget, det gjaldt. Da de saa kom til Sverige, begyndte Højremænd og Venstremænd der at slaa paa Sablen og at sige: Nej, vi ville ikke finde os i, at Norge skal have Lov til at rive sig løs,

Norge skal blive ved Sverige. Men de svenske Socialdemokrater hævdede: Vi ville have Lov til at høre til det Land, vi selv bestemme, og tale det Sprog, vi ønske, men den samme Ret, vi kræve for os selv, ville vi ogsaa unde vore norske Brødre, vi ville ikke føre Krig med Norge. Det kunde Socialdemokrater udtale, men det kunde de svenske Højre- og Venstremænd ikke. I Norge var alle Partier enige, men i Sverige stod kun de svenske Socialdemokrater paa Norges Side: Det er Forskellen paa vort Parti og de andre, at vi bygge paa Forstaaelsen mellem Landene og kræve, i de forskellige Lande, at der skal øves lige Retfærdighed.

Den franske Socialdemokrat Jaures har udtalt ved et stort Møde i Frankrig, at de franske Socialdemokrater ville ikke føre Vaaben mod et andet Land, med hvem de ikke havde noget udestaaende, og ikke medmindre Stridighederne først var blevne prøvede ved Voldgiftsdomstolen i Haag, og vilde Magthaverne tvinge dem dertil, vilde de betragte det som en Forbrydelse, en Forbrydelse, de som Soldater have lært, de med Magt skulde hindre fra at komme til Udførelse.

Naar man vil se paa Danmarks Stilling, tror man saa, det er sikrest for Landet at bygge paa det pansrede Europa, der i Gerning viser, at det intet Hensyn tager til de svage? Skulle vi sige: Vi ville søge at hamle op med de andre, for saa den Dag, vi have rustet over Eyn, at maatte erklære, at det kan ikke nytte noget som helst, vi staa magtesløse til Trods for de Ofre, vi have gjort. Mon det ikke var bedre at sige: Vi appellere til Retfærdsfølelsen, til den voksende socialdemokratiske Hær Verden over, som hver Dag bliver større og større, og hvis Tilhængere erklære, at de ville ikke være med til at undertrykke en lille fredelig Nation. Det kunde dog være, at den største Betyggelse laa deri, at man byggede paa Retfærdsfølelsen i det Parti, som vokser frem i alle Lande, det Parti, vi staa i Rapport til, og som vi bygge paa. Hvis vi skulde tænke os, at det lykkedes den højtærede Forsvarsminister at bygge sin Fæstning om København til Søs og til Lands, og at det lykkedes ham at gøre den endnu stærkere, end her er foreslaaet, hvad tror man saa, at Tysklands Magthavere mest vilde frygte: den danske Fæstning om København eller det tyske Socialdemokrati? Hvem tror man, at de tyske Magthavere vilde tillægge størst Betydning: enten Fæstningen om Køben-